

מסורת הש"ס

(א) [לקמן קלב.] (ב) (יחא)
 עד: (זשינ.) (ג) (חוספחא)
 כמדות פ"ב ה"ה (ד) [ג'
 הערוך ראשון] (ה) פנהדרין
 כה: כללים פ"ח מ"ו
 (ו) [לקמן פא. מה: כמדות
 לה. ב"ק פא. קדושין מ.]
 (ז) [ש"ך בשמנה דלפני
 עת.] (ח) [ש"ך בשמנה
 דלפני עת.] (ט) [פ'
 מהרש"א]

תורה אור השלם

ואקו ודישן ויטאו חמרה:
וכל בבקמה מפרסת
פרסה ושסעת שסע שתי
פרסות מעלת גרה
בבקמה אתה תאכלה:
דברים יד ה'.

גליון הש"ס

גם' חני קידי דבאלא. ע"י
פוסט ד"ג ע"א תודיה
משום:

הנהות הב"ח

(ב) גם 'אל רב חנוך לרב
אשי אמימר:

הגהות מהר"י

לנדא
 (א) רש"י ד"ה ברי' בפ"ט
 ט' וה"ג אחריון בב"ק פה
 ע"א ונכסות 1 ע"א
 כ"ל:

מוסף דש"י

שור הבר כר.
ופלוגתיהו לנגן התרת
חלנו וכסוי הדס (סנהדרין
כה). שחיטה שאינה
ראויה. לאכלה, לא
שמה שחיטה. וכל חיוב
ואיסור הכא על די שמיטה
אילו חל עליה (קדושין נח.).

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

כשה ואפי' מקלם זה. וכדמפרש רב פפא ואילן: הילכך לענין כספי דרס כו'. כלומר הוציל ואוקימנא לתלמידיהו מספקא ליה ונשה ואפילו מקלם זה פליגי: לענין כספי דרס. דקמיה אין שותטין דמשמע דלא חייב בכסוי פסור ולענין תמנות דפליגי בה: לא משכחא דלא אלא כללי ספק על הפייסא וכו'.

והא דקמי אין שומטין רבנן היא
ועוסם שמה חוששין ותייב בכסוי דלית
לכו כבי ואפי' מקלף נזי ושמה אין
חוששין ועוטור מן הכסוי דלפילו
מקלף כבי ליכא דנתייס הכא על
הצביה ליכא לאקומה דמיוקס כרנן
דלא דלא אריב מקלף כבי ולשחוט
ולסיקי לרבנן. ולרבי אליעזר דליה היה
מני לאקומה בתייס הכא על הצביה
שמה חוששין וליכא אלא מקלף כבי
ותקלף לית ליה ושמה אין חוששין
וכוליה כבי הוא ובעי כסוי אכל מיחא
לכו לאקומה כרננן. ולענין מנחת
נמי ככדי הכא על המישה ולרבי
פטור לגמרי דשמה חוששין וליכא אלא
מקלף שיה דלס ושי ואפי' מקלף שיה
לית ליה ויכוין דלמסקא לן המוילא
מחברו עליו דחמיסא ור"ל אימי
רזאי דאין חוששין וכוליה שיה הוא
ושקול ולרבנן חייב מיהא ככדי מנחת
ממה נשקר דלי אין חוששין כוליה
שה הוא ולי חוששין מקלף שיה דלס
מיהא איכא ורבנן אין לכו שיה ופילו
מקלף שיה ושקיל פלגא דשיות ואידך
פלגא אימא ליה אימי רזאי דאין
חוששין וכוליה שיה הוא ושקול. ובתייס
הכא על הצביה ליכא לאקומה ואריב
לרבנן נמי ליפטר דנתייס נמי דאפי'
מקלף שיה אמרינן מי לימא לן דאיכא
מקלף שיה דלמא אין חוששין וכוליה
שה הוא המוילא מחברו עליו הרזאי:
לענין אפוס ואפי' כנו משקלם לה.

פלונומיהו דלעיל בין בחיים כו':
בחי' הכה על הצני' ולא יסור.
 עומת קאמרי רצנ דנהג ואסור
 גלמל לנקבה הנזה מן החיים
 והצני' עם גנה משום שמה חוששין
 ואיכא מקצת שד ורצנ איז להו מקצת
 שד אבל מלקות ליכא דשמה אין
 חוששין ואפילו מקצת שד ליכא הילכך
 הויא לה התראה ספק בלא שהה
 התראה ואין מלקות בלא שהה
 וזכ"ל מותר לכתולה דז"ג חוששין
 ואיכא מקצת שד לית ליה מקצת שד:
דפי נמי חוששין. איכא מקצת שד
 דזכ"ל: **כדי' כתיב ענמה.** וכלי מכללי
 כהמה וזמיה הוא כה דס"ל אין מיה
 מתעברת מזהמה ולא כהמה ממיה
 וזכ"ל מתרין כז"ק (דף פח.). ומיהו
 ר"י יודה לאו אליהו דר' אליעזר
 ורצנ קטן מיתלח אליהו ודלי צניור
 להו דמכללי כהמה וזמיה הוא כה וזכי
 נמי מתרין (א) כז"ק חוץ מרבי אליעזר
 ומתולקו שזיו אומרים מיה מתעברת
 מזהמה: **איל סכר.** איל זכר הגדל
 יערים: **כיס דוסאי.** משפחה

נקראת על שם אביה: **עזי דבאלא**. עזי הלגנן. באלא יער: **קס**
הסבור. הליכר אליהו שור שה כשרים ושה עוים איל וצוי וחרמור
 בעולם והשמה ליהר עזי דבאלא לינח לפקסוי שמה מין חיה הוא
 ככלל עז הן ועז בהמה הוא: **דמלוקי לש פזי אסא**. חרמור ממי דלוק
 מינה דלוקי מינה: ולא ידעינן מאי יכור אז מלא אז זמר דלוק לאלא
 ימינה: **סא חסרמינן תורכאלא**. שור הלגנן: **אפי סלי**. דלק מנינה
 (ולקמן עמ' 66): **חשמינה שאניה לריוה** לא שמה חשמינה ולא חשמינל
 עזינה.

כו' בריה בפני עצמה היא. אומתנית דכסיי הדס (לקמן פג.) קאי דמתן וניהב כתי מפני שהיה ספק והיו שומעין אותו כימי וחס שקטו כו' ולא אכח שמלקו כו' ר' אליעזר ורבנן קאי בפריש כקוטרם: **ולא** הבריעו בו חכמים אם מין חיה. ואל"ת ולכדו כסמינני דקרטס וי"ל דאפשר דלא

היו יכולין לצרר בקרבו שפיר אס' רבנן סברו שה ואפי' סבר שיה ולא מקצת פ' לענין כסוי הדרם לר' אלעזר הבבא על חל' אלעזר המספק ב' או לא וקא מיפלגי

וּדְלִמָּא מִינָא דְתַנּוּ הוּא. וּקְסֵנָא רַב לֵאחָא דְתַנּוּ מִן חוּרָא הוּא כְּרֵי יְקִי דְתַנּוּ כְּמִקְוֹן מִן חוּרָא הֲבֵן מִן חוּרָא דְלֵי כְּרֵנִן דְלֵאמִר מִן כְּהֵמָה הוּא א"כ רַב הוּא נִמְי מִן תַּלְוּ הוּא כְּכֹר לְגַבִּי מוֹצֵק:

מרחשיב ליה ברהי חיות ש"ט
 רחיה הוא. משמע
 דלי לאו דמשיב ליה כדלי חיות
 כהנהו לביע' משום דנקרל שור וקשה
 קאל דאלי הכר ליה מיה דמשי' לעיל
 אף על גב דנקרל איל:

וְהוֹלִיךְ בַּחוּץ שְׁנֵיהֶם בְּשֵׁרִים. ס"ד
דמיפסל שי משום לא מחלל
כל מועצה כדאמר צפרק כל הכשר
(לקמן דף קטו):

יורה דעה כ"ו בריה בפני
בה חכמים אם מין

דלג' כר' שיתקן אחיה דלמך כפרק
אלו הן הלוקין (מסע דף גב) חייני
כריתות שלקו נפטרו מידי כריתתם
ועוד הוה מלי למתני חולין וקדשים
נחתו ופסעם וכן קדשים וחולין
וחולין וקדשים בפנים ובחוץ וכן
קדשים וחולין ואי ככל הני דתני יש
חדוש איכא למימר דלג' תנא להני
משום דליכא בהו שום חדוש ואי ליכא
חדוש ככל הני דתני צ"ל משום ששיר:
קדשים

מולדא קחשיב לזו כהדי חיות ש"מ דעו נינהו מתקף
ואימא יאיל וצבי פרט כל בהמה כלל פרט וכלל
פרט איכא טובא אם כן כל הני פרטי למה לי מתקף
איכא ודלמא מינא דאקו נינהו אמר ליה רב אחא
אמרי לה רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי דלמא
זומר נינהו אמר ליה רב חנן לרב אשי אממור שרי
א בריה דרב מגימין בר חייא מרב הונא בר חייא הני
זוכא א"ל עד כאן לא פליגי רבי יוסי ורבנן אלא בשור
מין בהמה הוא רבי יוסי אומר מין חיה דרבנן סברי
נא דבהמה הוא ור' יוסי סבר מדקא חשיב ליה כהדי
כל הני דברי הכל מינא דעו נינהו מתקף לה רב אחא
מינא דאקו נינהו אמר ליה רבינא לרב אשי ודלמא מינא
זו א"ל רב (6) נחמן לרב אשי אממור שרי תרבייהו: כיצד
ושעיא כולה מתניתין דלא כר' שמעון ממאי מדקא תני
יב כרת ושניהם פסולים ושניהם סופגים את האחרונים
שמעון דאמר "ישחימה שאינה ראויה לא שמה שחימה
קמא

לגבי מוצת. דלאו חיות ניעה אלא בהמות: עשר בהמות מנה
 יקו ודישון ומאז חומר (והרס ד') ואין לנו עוד בהמה וחיה כשרה
 להחזירה כאן דהא מו ליכא ומדלא מניעה להסך כהדי חיות ש"מ
 מין חיה שלא החזירה כאן אכתי מנה ק"ך דמינא דעו הוא דלא
 קיאינן בהו ודלמא הני ניעה: שרי תריביהו. לאכילה דס"ל חיות
 כהדי חיות דכרי הכל מין עו ניעה: ר"ש שמעין לוי. במתניתין
 משום אותו ואח בן דקמי ר' שמעון פטור בשומט שור המסקל:
 קמא

עין משפט
בר מצוה

ו א מ"י פ"ט מהל'
בטורים הל"ה ועין
כ"ח סמך עין קמך
טושי"ג יוד"ר ט"ז ספ"י
יח:
ז ב ג מ"י פ"ב מהל'
שחיתו הל"ז סמך
לפ"ן קמט טושי"ג יוד"ר
ס"י טז ספ"י ח:
ח ד מ"י פ"א מהל'
מחלוקת אסורות
הלכה יג:
ט ה מ"י שס הלכה ח:
ו מ"י ש"ד [והלכה יב
טושי"ג י"ד סימן כס ספ"ח
ז וסימן פ"ג]

שיימה מקובצת

(א) בשה ואפילו מקצת
 שה. ג"כ ע"י חוס' לקמן
 דף פח ע"א:

רבינו גרשום

[illegible]